

k těmto úkonům nemá, nebylo třeba vyžádati si vyjádření lékařské komory o tom, byl-li K. k naznačeným úkonům oprávněn jako pomocná síla Dra P. Jest proto stížnost v tomto směru neodůvodněná. — — —

Skutkovou podstatu přestupku kladeného za vinu Dru P. shledává žal. úřad v tom, že trpěl, aby v jeho ordinaci jeho pomocná síla, která není ani zubním lékařem, ani koncesovaným nebo oprávněným zubním technikem, vytrhla různým osobám několik zubů a jedné z nich mimo to zuby očistila a opatřila vložkou. St-l, nepopíraje, že jeho pomocná síla takovouto činnost v jeho ordinaci vyvíjela, namítá, že není prokázáno, že dal K. k této činnosti příkaz, resp. že při této činnosti byl přítomen. Výpověď K.-ova jako spoluobviněného není podle tvrzení stížnosti dostatečným důkazem o existenci tohoto příkazu a výpovědi svědků o tom, byl-li st-l při jednotlivých úkonech přítomen, se různí. Nss neuznal za nutné zkoumati, měl-li úřad ve výpovědi K.-ově a výpovědích svědků v nař. rozhodnutí uvedených dostatečnou oporu pro závěr, že Dr. P. dal příkaz K.-ovi k zubolékařským úkonům jím provedeným, resp. byl-li při některých těchto úkonech přítomen, uváživ, že skutková podstata přestupku kladeného Dru P. za vinu je dána již tím, že o nezákonné činnosti své pomocné síly provozované ve své ordinaci věděl a ji trpěl. Poněvadž tuto skutečnost stížnost nepopírá, je lhostejno, zdali Dr. P. dal K.-ovi k jeho činnosti přímý příkaz a byl-li snad při některých jím nezákonně provedených úkonech přítomen.

Dr. P. vytýká ve své stížnosti jako podstatnou vadu řízení, že nebyl vyžádán náležitý znalecký posudek o tom, lze-li výkony K.-ovy, z jichž trpění ve své ordinaci je viněn, pokládati za výkony zubolékařské ve smyslu § 1 zák. č. 303/20, a posudek resp. vyjádření lékařské komory o tom, jaké byly v konkrétním případě meze oprávnění Josefa K., zaměstnaného u něho jako síly pomocné ve smyslu § 1 cit. zák. Bezodůvodnost těchto námitek vznesených také ve stížnosti Josefa K. byla již prokázána a stačí proto odkázati na to, co bylo v tom směru uvedeno shora. — — —

Zbývá námitka Dra P., že příkaz žal. úřadu, aby u vchodu své zubní ordinace upevnil čitelný nápis, že »Josef K. nesmí vůbec vykonávati samostatné zubní práce, poněvadž je pouze lékařskou silou pomocnou«, nemá opory v zákoně. V tomto směru uznal nss stížnost odůvodněnou, uváživ, že pro uložení tohoto pozitivního plnění není v zák. č. 303/20, jehož se nař. rozhodnutí jediné dovolává, vůbec žádného podkladu.

Č. 11.013.

Živnostenské právo: * Z § 20 živn. řádu neplyne, že by v případě přenesení koncese hostinské a výčepnické, obsahující i jiná oprávnění než v tomto § uvedená [§ 16 c), d), e) a kavárny], bylo potřeba nové koncese.

(Nález ze dne 23. ledna 1934 č. 1010.)

V ě c: František Ž. v P. proti ministerstvu obchodu o přeložení koncese hostinské a výčepnické.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 28. června 1926 zamítla osp na Vsetíně žádost st-lovu za povolení k přeložení živnosti hostinské a výčepnické z domu č. p. . . v P. do domu č. p. . . tamtéž s odůvodněním, že potřeba obyvatelstva zřízení hostince v tomto domě nevyžaduje.

Zsp v Brně vyhověla výnosem z 26. prosince 1926 odvolání st-lovu, zrušila výměr v odpor vzatý a udělila žádané povolení, ježto okolnosti, k nimž podle § 20 živn. ř. pozíratí dlužno, nejsou žádanému přeložení na závadu. Rozhodnutí toto bylo opatřeno poučením, že společenstvo živností hostinských a výčepnických na V. může do 14 dnů ode dne následujícího po doručení podati u osp-é na V. odvolání k min. obch. Tento výměr byl společenstvu doručen dne 12. ledna 1927 a společenstvo podalo dne 25. ledna 1927 u osp-é odvolání k min. obch.

Nař. rozhodnutím zrušilo min. obch. »u příležitosti« odvolání společenstva živností hostinských a výčepnických na základě ustanovení § 146 odst. 4 živn. ř. v odpor vzaté rozhodnutí zsp-é z moci úřední s odůvodněním, že nebylo přípustno schváliti přeložení živnosti hostinské a výčepnické, ježto st-l nemá toliko oprávnění v § 16 pod lit. c), d), e), vytčená nebo kavárnu, nýbrž mimo oprávnění v § 16 pod lit. c), d), e) jmenovaná, ještě oprávnění v § 16 pod lit. b) a g) uvedená. Žal. úřad uvážil, že není přípustno, aby jen některá oprávnění příslušející st-li podle koncesního dekretu byla přenesena, kdežto ostatní se zřetelem na ustanovení § 20 odst. 1 by zůstala v dosavadních místnostech, neboť jednotlivá oprávnění st-lovy živnosti hostinské a výčepnické jsou dílčími oprávněními jednotného živn. práva a mohou býti přenesena jen jako celek. Je-li podle § 20 odst. 1 přípustno s pouhým schválením živn. úřadu přenést pouze oprávnění uvedená v § 16 pod lit. c), d), e) a kavárnu, plyne z toho podle názoru žal. úřadu úsudkem a contrario, že k přenesení oprávnění v § 16 pod lit. b), g) uvedených nestačí pouhé schválení, nýbrž dlužno si vymoci novou koncesi. Z toho dospělo nař. rozhodnutí k závěru, že bylo-li st-li schváleno přeložení koncese v celém rozsahu, byl porušen zákon.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

V daném případě nerozhodovalo min. obch. o opravném prostředku společenstva živností hostinských a výčepnických na V. jako instance odvolací, nýbrž vydalo toto rozhodnutí, jak se v něm výslovně konstatuje, na základě dozorcí moci. Podle § 146 odst. 4 živn. ř. má nadřízený úřad právo zakročiti z moci úřední, shledá-li, že v tom kterém konkrétním případě stolice nižší zákonných požadavků nedbala.

Nedostatek zákonné náležitosti spatřovalo nař. rozhodnutí v tom, že st-lova živnost hostinská a výčepnická obsahuje nejen oprávnění v § 16 lit. c), d), e) vytčená, nýbrž ještě další oprávnění v § 16 uvedená, takže nejsou splněny předpoklady § 20 odst. 1 pro schválení přeložení živnosti hostinské a výčepnické do jiné místnosti v téže osadě. Min. shledalo tedy, že zsp nedbala ustanovení § 20 živn. ř. a neprávem jí tedy stížnost upírá právo ex offio zakročiti. Mělo-li min. právo zakročiti ex

offo, pak ovšem je lhostejno, zda nedbání zákonných požadavků bylo či nebylo v řízení správním uplatňováno a je námitka stížnosti, že společenstvo neuplatňovalo tuto tvrzenou nezákonnost, bezdůvodna.

Mělo-li ovšem min. právem či neprávem za to, že druhá stolice jednala proti ustanovení § 20, je otázka merita, již se stížnost také zabývá. V tom uznal nss stížnost důvodnou.

V § 39 odst. 3 jest stanoven všeobecný princip, že každá živnost koncesovaná může býti přeložena na jiné stanoviště v téže obci, avšak jen po vyžádaném schválení živn. úřadu. Jde-li o přeložení koncesované živnosti, při jejímž propůjčení jest pozíráti k místním poměrům (§ 23 odst. 5), má živn. úřad dříve, než to schválí, vyslechnouti obec stanoviště živnosti (§ 39 odst. 4). V § 23 odst. 5 jsou mezi živnostmi, při jejichž propůjčení je přihlížeti k místním poměrům, uvedeny také živnosti hostinské a výčepnické (§ 15 bod 15). Jednotlivá oprávnění těchto živností jsou vypočtena v § 16 a je tam vysloveno, že tato oprávnění mohou býti udělena buď jednotlivě aneb ve spojení mezi sebou. Mohou tedy podle ustanovení § 39 odst. 3 a 4 veškeré živnosti hostinské a výčepnické vyjmenované v § 16 po vyžádaném schválení živn. úřadu přeloženy býti na jiné stanoviště v téže obci.

O přeložení živností hostinských a výčepnických, vyjmenovaných § 16 lit. c), d), e), a kaváren do jiné místnosti v téže osadě obsahuje § 20 odst. 1 speciální ustanovení. Práví se tam, že k takovému přeložení je třeba schválení živn. úřadu a vypočítávají se okolnosti, k nimž má úřad při rozhodování o žádosti za schválení k přeložení těchto živností pozíráti a kterou korporaci resp. organizaci, po případě úřad má slyšeti. Platí tedy pro přeložení živností hostinských a výčepnických vyjmenovaných v § 16 lit. c), d), e), a kaváren přísnější předpisy než pro ostatní živnosti koncesované.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že každá živnost hostinská a výčepnická, tedy i taková živnost hostinská a výčepnická, která obsahuje mimo oprávnění vyjmenovaná v § 16 lit. c), d), e), ještě jiná oprávnění v tomto paragrafu uvedená, může býti do jiné místnosti v téže osadě přeložena a že k přeložení takovéto koncese není potřeba nové koncese, nýbrž dostačí vyžádati si schválení živn. úřadu.

Č. 11.014.

Řízení správní. — Církevní věci: * Výměr okresního úřadu, jímž za platnosti nař. č. 8/1928 Sb. odmítnuto bylo jako nepřipustné odvolání, podané proti rozhodnutí téhož úřadu, nařizujícímu exekuční vymáhání církevní daně a označenému správně jako konečné, nepodléhá odvolání na zemský úřad (§ 126 spr. ř., čl. 8 odst. 1 org. zák.).

(Nález ze dne 24. ledna 1934 č. 22.840/33.)

Prejudikatura: neodporuje Boh. A 10.383/32.

Věc: Evžen K. v N. proti okresnímu úřadu ve Zlatých Moravcích o vymáhání církevní daně.